

„Vývoj“ myšlenkový jednotlivce

Karteziánská mylná představa, že pravá myšlenková (filosofická) metoda spočívá v tom, že vše, co jsme zatím měli a máme k dispozici, jakoby zavrhneme a považujeme za neplatné, abychom startovali znovu a od něčeho naprosto neochybného, je především zatížena svou ne-dějinností, ale také naprosto chybným chápáním individuálního vývoje myslitele (filosofa). Filosofie nikdy „nevyplývá“ z nějakých předem daných (nebo přijatých) principů pouhým logickým odvozáním, ale tím, že myslitel podniká svou myslitelskou cestu, na které se stále dostává na nová a nová rozcestí. A ta rozcestí nejsou rozhodně předem nějak „dána“, nýbrž dostává se na ně tak, že se setkává (setkává, dostává do rozhovoru a také do sporů) s jinými, dalšími mysliteli. Takže co z toho vyplývá? Pokud bychom na začátku zavrhli všechno, nehleme se (rozumně, smysluplně) z místa, ostatně také proto, že všechno, co se nám bude zdát naprosto jistým a evidentním, bude jen další náš omyl, který pro nedostatek jakýchkoli jiných zkušeností nebudeme ani schopni rozpoznat a odhalit). Zato v opačném případě se stane pro nás velmi významným každý velký myslitel, s nímž se aspoň trochu (ale přímo !) seznámíme ve skutečném rozhovoru, v opravdovém dialogu (v němž budeme opětovně prověřovat každý nejen jeho, ale také svůj krok).

(Písek, 120624-3.)